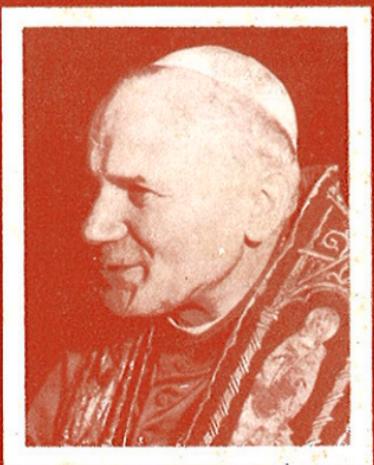

Papa govori...

...redovnicama,
redovnicima,
svećenicima

PAPA govori . . .
... redovnicama,
redovnicima,
svećenicima

Prevela s francuskog: s. Mirjam Šurjan, OSU,
Zagreb, Vlaška 75

Lektura: s. Iva Čulina, OSU i s. Ancila Presečki, OSU

Izdaje i odgovara: UNIJA VIŠIH REDOVNIČKIH
POGLAVARICA JUGOSLAVIJE, Zagreb,
Frankopanska 17

Tisak: RO »Informator«, OOUR Tiskara »Zagreb«,
Zagreb, Preradovićeva 21—23

Papa govori...

...redovnicama,
redovnicima,
svećenicima

ZAGREB
1979.

S A D R Ž A J

Predgovor	5
Paka Ivan Pavao II u Rimu prisutnim redovnicima — 10. studenog 1978.	9
Ivan Pavao II članovima Internationalne Unije Viših Redovničkih Poglavar — audijencija 16. studenog 1978. Rim	16
Odlomak iz Nagovora Ivana Pavla II članovima Unije Generalnih Poglavar — Rim, 23. studenog 1978.	22
Papa Ivan Pavao II svećenstvu, redovnicima i sjemeništarcima St. Domingue-a — 26. siječnja 1979.	28
Odlomci nagovora Pape Ivana Pavla II meksičkim svećenicima, i redovnicima u bazilici Naše Gospe od Guadalupe, 27 siječnja 1979.	32
Nagovor Pape Ivana Pavla II meksičkim redovnicama u zavodu »Miguel Angel«, u subotu 27 siječnja 1979.	35
Odlomak iz nagovora Ivana Pavla II klauzurnim redovnicama u katedrali Guadalajare (Meksiko) 30. siječnja 1979.	39
Papin govor: 2. veljače 1979. na blagdan Svićećnice (Gospodinova Prikazanja) redovnicama pod misom u Bazilici sv. Petra	43
III Generalna Konferencija Južno-Američkog episkopata — Puebla	48
Kazalo za uzeti prijevod	64

PREDGOVOR

Pozdravljam u jednom svesku sabrane dosadašnje Poruke Svetog Oca Ivana Pavla II. redovničkim zajednicama. Knjižicu izdaje Unija viših redovničkih poglavarica. Tako će svakom redovniku i redovnici biti na dohvatu riječ Petrovog nasljednika o redovničkom životu.

Crkva, nadahnuta Evandeljem, ima sasvim određeno shvaćanje redovničkog poziva. To je shvaćanje, crpljeno iz evanđeoskih savjeta, bilo dosledno ostvarivano od svih utemeljitelja redovničkih zajednica. Ta konkretnost evanđeoske dosljednosti izražena je i u svim Konstitucijama.

Drugi vatikanski sabor tumači svojom naukom sliku redovničke osobe u suvremenoj Crkvi. Nаглашава sve vrijednosti живота koje postaju u животу redovnika i redovnice kao i redovničkih zajednica svjedočanstvo novog живота. To je живот sasvim svrhunaravnog nadahnuća. To je očitovanje Kraljevstva Božjega koje se nosi u vlastitoj duši. To je prisutnost Kraljevstva, koja već na ovoj zemlji navješćuje живот budućeg vijeka.

Učiteljstvo Crkve tumači smisao redovničkog života idući uvijek ravnom linijom. Ne podliježe nikakvim iskriviljenim tumačenjima. Ne mijenja značenje riječi. Ne iskriviljuje istine otajstva spasenja. Na toj liniji upućene su bile redovništvu Poruke Pavla VI. poslije Koncila. Na toj liniji govori sada i Ivan Pavao II. Taj je govor potreban. Riječ mora biti jasna. Istina ostaje.

»Redovnici i njihove zajednice pozvani su da u Crkvi pružaju javno svjedočenje potpunog predanja Bogu; to je fundamentalna opcija njihove kršćanske egzistencije i prvenstvena dužnost koju moraju izvršiti u obliku svoga vlastitog života. Kakva god naime bila vlastita narav njihovog instituta, oni su posvećeni zato da u Crkvi-sakramentu javno pokažu 'da se svijet ne može preobraziti i Bogu prikazati bez duha blaženstva' (LG 31) »(Dok. »Kriteriji o odnosima između biskupa i redovnika u Crkvi«)

Nažalost i redovničke osobe mogu biti zavedene krivim naukama. Ako se s neobraćenim srcem polazu zavjeti poslušnosti, siromaštva i čistote, onda će se i zavjeti tumačiti u smislu manje zahtjevnosti. To može izobličiti život. To može duboko poremetiti i redovničko zajedništvo a i naijeti teških rana cijeloj Crkvi.

Zbog zabluda o temeljnim pojmovima evanđeoskih savjeta događaju se teške nedosljednosti koje

postaju opasne sablazni. Stoga je potrebna riječ Kristovog namjesnika da se ostane na pravom putu slijedeći uistinu Isusa Krista.

Riječ je rečena. Sjeme je bačeno. Važno je na kakvo tlo pada, da li na put, kamen, trnje ili dobru zemlju. (Lk 8,5—8). Skloni smo da u vino Evanđenja ulijevamo vodu naše ljudske mudrosti, mudrost tijela. »Da, oni koji žive po tijelu, teže za onim što je tjelesno; a koji po Duhu, za onim što je Duhovno: težnja je tijela smrt, a težnja Duha život i mir« (Rim 8,5—6).

Po zagovoru Majke Božje, najsavršenije izvrsiteljice Riječi Božje, molim svima koji budu čitali ove Poruke svjetlo Duha Svetoga da razumiju što čitaju i snagu Duha Svetoga da to izvrše.

Neka srce svakog našeg redovnika i redovnice bude dobra zemlja za sjeme Božje Riječi pa će im život biti istina. Biti će za Crkvu blagoslov i radost; biti će za ljude svjedočanstvo nade i ljubavi; biti će za sebe osobno i za svoje zajednice graditelji pravog zajedništva u Duhu i Istini.

U Zagrebu, na blagdan sv. Mateja, apostola, 21. rujna 1979.

*FRANJO KUHARIĆ
nadbiskup zagrebački*

**PAPA IVAN PAVAO II
U RIMU PUISUTNIM REDOVNICAMA**

10. studenog 1978.

...Jučer sam se susreo sa svećenstvom Rimske dijeceze, napose sa svećenicima koji rade u dijezanskom pastoralu. Danas se susrećem s vama redovnicama. Želio sam da taj susret bude odmah poslije onog jučerašnjeg. Tako se mogu, kao novi Biskup Rima, približiti onima koji predstavljaju na izvjestan način, glavne duhovne rezerve ove dijeceze... i imati s njima barem neki prvi kontakt. To približavanje i upoznavanje jako mi leži na srcu.

Došle ste ovamo u velikom broju! Možda vas niti jedna biskupija na svijetu ne može toliko nabrojiti. Kardinal-Vikar Rima me je obavijestio da na teritoriju dijeceze ima oko 20.000 redovnica, oko 200 generalnih i oko 500 provincijalnih kuća različitih ženskih redova i kongregacija... Godi-

nama moga biskupskog služenja, često sam susretnao ženske redove (Krakov je u tom pogledu najbogatiji u Poljskoj), i imao sam priliku vidjeti kolika je duboka želja svake kongregacije da ima kuću, napose generalnu kuću u Rimu, blizu Pape. Tome se radujem i zahvaljujem vam, iako sam mišljenja da biste uvijek morale ostati vjerne mjestu vašeg rođenja, tamo gdje je Kuća-matica, tamo gdje je prvi puta zasinulo svjetlo nove zajednice, novog zvanja, nove misije u Crkvi.

...Prije svega želim vas pozdraviti kao novi Biskup Rima, žečeći označiti vaše mjesto u ovoj »lokalnoj Crkvi«, ... oslanjajući se na živu i stoljetnu tradiciju Crkve, na blisku nauku II. Vatikanskog koncila ,također i na moja dosadašnja iskustva kao Biskupa, tako da dolazim ovamo s dubokim uvjerenjem da je vaš »položaj« zaista osobit.

On proizlazi iz vizije čovjeka i njegova poziva kojeg nam je sam Krist objavio. »Qui potest capere, capiat«, — »Tko može razumjeti, neka razumije« (Mt 19, 12), tako je rekao svojim učenicima koji su mu uporno postavljali pitanja o zakonodavstvu Starog Zavjeta, napose o onima koja se odnose na brak. U ovim pitanjima, kao i u tradiciji Starog Zavjeta bilo je uključeno izvjesno ograničenje te slobode djece Božje koju nam je Krist donio i koju je sv. Pavao naglasio s toliko snage.

Redovničko zvanje je zaista plod slobode duha, oživljene Kristom, odakle se rađa spremnost za potpuni dar Bogu.

Redovničko zvanje se sastoji u prihvaćanju stroge discipline koja ne proizlazi iz zapovijedi, nego iz evanđeoskog savjeta: savjeta čistoće, savjeta siromaštva, savjeta poslušnosti. A sve to prihvaćeno svjesno i utemeljeno na ljubavi Božanskog Zaručnika predstavlja zapravo posebnu objavu dubine slobode ljudskog duha. Slobodu sinova Božjih: sinova i kćeri.

Jedno takvo zvanje proizlazi iz žive vjere, vjerne sebi do najzadnjih posljedica, koja otvara čovjeku konačne vidike susreta sa samim Bogom, koji je jedini dostojan ljubavi »iznad svega«, ljubavi isključive i zaručničke. Ta se ljubav sastoji u daru čitavog našeg ljudskog bića, duše i tijela, Onome koji se dao čitav za nas po utjelovljenju, križu i poništenju, po siromaštvu, čistoći i poslušnosti. Postao je siromašan za nas... da bismo mi postali bogati (Usp. 2 Kor 8, 9).

Tako se redovničko zvanje hrani tim bogatstvom žive vjere. To je zvanje kao iskra koja zapali u duši »živi plamen ljubavi«, kako je to napisao sv. Ivan od Križa. To zvanje, jedanput prihvaćeno, i jedanput svečano potvrđeno zavjetima, mora biti neprestano hranjeno bogatstvom vjere, ne samo onda kada ono istovremeno donosi nutarnju radost, nego i onda kada je popraćeno poteškoćama, duhovnom sušom, nutarnjim trpljenjem, nazvanim »noć« duše.

To zvanje je posebno blago Crkve koja neće nikada prestati moliti, da bi Duh Isusa Krista probudio u dušama redovnička zvanja. Zaista, ona su

za zajednicu Božjeg naroda, kao i za »svijet«, znak »budućeg vijeka«; znak koji se istovremeno ukorijenjuje, čak i vašim redovničkim odijelom u svakodnevnom životu Crkve i društva i prodire kroz njezina najdelikatnija tkiva. Osobe koje su ljubile Boga bez pridržaja, sposobne su na poseban način ljubiti čovjeka i dati se njemu bez osobnih interesa i bez granica. Nisu li nam možda potrebni dokazi? Nalazimo ih u svim razdobljima života Crkve, a nalazimo ih i u našem vremenu. Za vrijeme mog bivšeg biskupskog služenja susreo sam takva svjedočanstva na svakom koraku. Sjećam se instituta i bolnica za najteže bolesnike i za zaostalu djecu. I tamo gdje nitko nije mogao više pružiti službu dobrog Samaritanca, uvjek se još nalazila sestra.

Jasno, u ovom slučaju radi se samo o jednom polju redovničkog djelovanja i prema tome o samo jednom primjeru. Nesumnjivo je da su ova polja vrlo brojna.

Prema tome, u ovom prvom susreту s vama danas, drage sestre, želim vam prije svega kazati da je u cijeloj Crkvi, a napose u Rimskoj, u ovoj dijecezi, vaša prisutnost nezamjenjiva. Ona mora biti također izvor posebnog apostolata. Taj apostolat je tako bogat i tako različit da mi je teško nabrojiti sve oblike, područja i smjerove rada. Povezan je sa specifičnom karizmom pojedine kongregacije, s njezinim apostolskim duhom, koji Crkva i Sveta Stolica potvrđuju s veseljem, gledajući u njemu izraz životvornosti samog Mističnog Tijela Kristova!

Takav apostolat je obično diskretan, sakriven, bližak ljudskom biću i zbog toga više u skladu sa ženskom dušom, punoj osjećaja za bližnjega i zbog toga pozvanoj na zadaću majke i sestre. Upravo se to zvanje nalazi u »srcu« samog vašeg redovničkog bića. Kao Biskup Rima, molim vas: budite duhovne majke i sestre za sve ljude ove Crkve koju mi je Isus u svom beskrajnom milosrđu povjedio. Budite to za sve, bez iznimke, ali napose za bolesne, za one koji trpe, za napuštene, za djecu, za mlade, za obitelji koje se nalaze u teškim situacijama... Idite im u susret! Nemojte čekati da oni dođu k vama! Tražite ih vi same! Ljubav nas na to nagoni! Ljubav morate tražiti! »Caritas Christi urget nos!« — »Ljubav nas Kristova goni!« (2 Kor 5, 14).

Upravljam vam još jednu molbu: ... velikodušno se zalažite u suradnji s milošću Božjom da bi mladi prihvatali poziv Gospodinov i da bi nove snage povećale vaše redove, tako da biste mogle sučelice stati zahtjevima koji stalno rastu, a javljaju se na širokim poljima modernog apostolata.

Prvi oblik suradnje je sigurno molba upravljenja »Gospodaru žetve« (Usp. Mt 9, 38) da bi prosvjetio i usmjerio srca mnogobrojnih djevojaka »koje traže«, a koje sigurno postoje čak i danas u ovoj dijecezi kao i u svakom dijelu svijeta; da bi mogle shvatiti da nema većeg idealja kojemu bi mogle posvetiti život do li ovog potpunog dara sebe Kristu za službu njegova Kraljevstva.

No postoji i drugi način, ne manje važan, da se pospješi Božji poziv, a taj je: svjedočanstvo koje proistječe iz vašeg života:

— prije svega svjedočanstvo iskrenog sklada s evanđeoskim vrednotama i s vlastitom karizmom vašeg instituta: svako uzmicanje pred vašim obećanjima je razočaranje za onoga tko vam se približi, ne zaboravite to!

— zatim svjedočanstvo ljudski uspjele i sazrele osobe koja zna ući u odnos s drugima bez neopravdanih preventiva i bez nepromišljenih nerazboritosti, već sa srdačnom otvorenosću i vedrom uravnoteženošću;

— konačno, svjedočanstvo vašeg veselja, veselja koje se čita u očima, u stavu kao i u riječima i koje jasno pokazuje onima koji vas vide da ste svi jesne da posjedujete »sakriveno blago«, ili taj »dragocjeni biser«, čije posjedovanje ne dopušta da želite što ste se, prema evanđeoskom savjetu (Usp. Mt 13, 44-45), odrekle svega.

A sada, prije nego završim, želim upraviti posebnu riječ dragim klauzurnim sestrama, onima koje su prisutne ovdje, kao i onima koje su u svojoj strogoj klauzuri, izabranoj iz posebne ljubavi prema Božanskom Zaručniku. Sve vas pozdravljam s posebnom snagom osjećaja i u duhu obilazim vaše samostane, naizgled zatvorene, ali u stvarnosti tako široko otvorene prisutnosti živog Boga u našem ljudskom svijetu i zbog toga tako potrebnih svijetu. Preporučujem vam Crkvu i Rim, preporučujem

vam ljude i svijet! Vama, vašim molitvama, vašoj »žrtvi paljenici«, preporučujem vam također samoga sebe: Biskupa Rima. Budite uza me, blizu mene, vi koji ste »srce Crkve«! Neka se ostvari u svakoj od vas ono što je bio program sv. Terezije od Maloga Isusa: »In corde Ecclesiae amor ero« — »U srcu Crkve bit ću ljubav«.

Tako završavam svoj prvi susret sa sestrama Svetoga Rima... Očekujem mnogo od vas. Uzdam se mnogo u vas. Sve ovo želim sažeti i izraziti u blagoslovu koji vam dajem od svega srca. Preporučujem vas Mariji, Zaručnici Duha Svetoga i Majci najljepše ljubavi!

IVAN PAVAO II
ČLANOVIMA (MEĐUNARODNE) UNIJE
VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA

audijencija 16. studenog 1978. — Rim

Drage sestre,

»Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum...« Vi volite taj psalam i doživljavate ga u ovom času. Prošlo je vrijeme kad su se redovničke kongregacije rijetko susretale zbog geografskih a možda i drugih razloga. Bogu hvala! A i vama, moje sestre, također čestitam: na različite načine svjedočite o jedinom blagu, koje je sam Krist povjerio svojoj Crkvi, o neusporedivom blagu evanđeoskih savjeta!

Zaista, vaša Internacionalna Unija Generalnih Poglavarova upravo izlazi iz svog djetinjstva! Tek joj je trinaest godina! No već je donijela dobrih plođova. Novi Papa, kao i njegov veoma zaslužni predhodnik Pavao VI koji vas je primio toliko puta, že-

lio bi da ih donese još više. Poznata parabola o vinogradu i vinogradaru mora često biti prisutna i mojem i vašem duhu (Iv 15, 1-8).

Tema Vašeg susreta bila je: »REDOVNIČKI ŽIVOT I NOVO ČOVJEČANSTVO«. To je jedna od temeljnih tema, vrlo stara i vrlo suvremena. Iako je cijeli Božji narod pozvan da postane novo čovječanstvo u Kristu i po Kristu (Konstitucija »Lumen gentium«, 5. pogl), putevi pristupa tom novom čovječanstvu su različiti i takvi moraju i ostati. Napose 6. poglavljje »Lumen gentium« uvijek osvijetljuje naš put, i ne pravi ni najmanje razlike među članovima Božjeg naroda, koja bi osporavala otkupiteljski plan Isusa Krista — plan svetosti i jedinstva za svijet.

Redovničke su kongregacije poslije Koncila utrošile i vremena i sredstava za produbljivanje bitnih redovničkih vrednota. Iznova su ih dobro stavile u brazde prve, ontološke i neizbrisive posvete — a to je krštenje. I sve su redovnice međusobno imale lozinku: »Budimo najprije kršćanke!«, a izvjestan broj je toj lozinci prepostavio ili dodao još ovu: »Budimo najprije žene!« Jasno je da se to dvoje ne isključuje. Te iznenađujuće formule naišle su na odobravanje u velikom dijelu Božjeg naroda. Međutim, to što je pozitivno u tom novom shvaćanju, ne može nas riješiti trajne i promišljene budnosti. Blago evanđeoskih savjeta i dar Bogu, sazreo i bez opoziva, od kojeg treba načiniti kartu kršćanske egzistencije, ne smije biti relativiziran javnim mišljenjem, pa bilo ono i crkveno. Crkva,

pa i sam svijet, trebaju više no ikada ljudi i žena koji sve žrtvuju da bi slijedili Krista poput apostola. I da to žive na takav način, da odricanje bračne ljubavi, materijalnih posjeda i samostalne upotrebe slobode, postane sasvim nerazumljivo bez Kristove ljubavi.

Taj je radikalizam potreban da bi naviještali proročki, ali uvijek ponizno, novo čovječanstvo u Kristu, posve otvoreno Bogu i potpuno na službu drugim ljudima. Svaka redovnica mora svjedočiti primat Božji i posvetiti svakoga dana dovoljno vremena da bude pred Gospodinom, da bi mu izrazila svoju ljubav, a napose da bi dopustila da bude od Njega ljubljena.

Svaka redovnica mora iz dana u dan pokazivati svojim načinom života da je izabrala jednostavnost i društvo siromaha u svemu što se odnosi na njezin osobni i zajednički život. Mora svaki dan vršiti volju Božju, a ne svoju, da bi pokazala da ljudski planovi, njezini kao i društveni, nisu jedini planovi povijesti, nego da postoji plan Božji koji traži žrtvu vlastite volje. Pravo proročstvo evanđeoskih savjeta, proživljavano dan za danom, ostvarivo zaista uz pomoć milosti Božje, nije ohola lekcija dana kršćanskom puku, nego svjetlo apsolutno potrebno za život Crkve, — koja je katkada u napasti da posegne za sredstvima moći — i čak neophodno potrebno čovječanstvu koje luta po zamamljivim i varavim putevima materijalizma i ateizma.

Pa ako je vaša posveta Bogu zaista jedna duboka stvarnost, tada nije bez važnosti da li ćete nositi trajno vanjski znak što ga predstavlja redovničko odijelo, jednostavno i prilagođeno. Ono je sredstvo koje treba da vam stalno dozivlje u pamet vašu posvetu i kidanje s duhom svijeta. To je šutljivo svjedočanstvo, ali koje puno govori; ono je znak da naš sekularizirani svijet treba pronaći svoj put, kako to žele mnogi kršćani, pa čak i nekršćani. Molim vas da o tom dobro razmislite.

Evo, moje sestre, cijene vašeg stvarnog sudjelovanja u naviještanju i izgradnji tog »novog čovječanstva«. Čovjek ne može biti zadovoljan zemaljskim dobrima iako su mu ona potrebna za život a koja su mu nažalost tako loše raspoređena — osim spoznajom i ljubavlju prema Bogu, koja je neodvojiva od prihvatanja ljubavi prema svim ljudima, napose prema siromasima u ljudskom i moralnom pogledu. Sva traženja, sve promjene vaših kongregacija neka se čine u tom svjetlu, inače ćete raditi uzalud!

Sve je to, moje sestre, ideal prema kojem osobno težite i prema kojem majčinski i čvrsto usmjeravate svoje sestre na evanđeoskom putu. Praktički, znate to bolje nego druge, s vremena na vrijeme borite se s neizbjegivim okolnostima: bilo da se radi o naglim socijalnim promjenama jedne zemlje, bilo o malom broju i starenju vaših članova, ili o »vjetru« istraživanja i beskrajnih pokusa, zahtjevima mladih, itd., ... Budite prihvatljive za sve

te stvarnosti. Uzmite ih ozbiljno, no nikada tražično. Tražite mirno postepena rješenja, jasna i hrabra. Ostajući ono što ste same tražite s drugima.

Iznad svega budite kćeri Crkve, ne samo riječima, nego djelima! Kongregacije se moraju zaista truditi da u stalno obnavljanoj vjernosti karizmi svojih utemeljitelja odgovore očekivanju Crkve i potrebama Crkve. Da bi kongregacije mogle odgovoriti misiji Crkve koja toliko treba kvalificiranih radnika, neka u jedinstvu s pastirima Crkve rade napose ono što ovi danas smatraju najhitnijim. Jamstvo prave ljubavi prema Crkvi — nedjeljive od ljubavi prema Kristu Isusu — jest vaš dijalog s odgovornima vaših lokalnih crkava, kao i ustajna volja i požrtvovnost za te crkve, te i vaši odnosi puni pouzdanja s našom Kongregacijom za redovnike i Sekularne institute. Drage sestre, kapital velikodušnosti vaših kongregacija je neizmjeran. Upotrijebite dobro te snage. Nemojte dopustiti da se rasprše uludo.

Molim vas da prenesete svakoj vašoj sestri, kakvo god bilo njezino mjesto u kongregaciji za koju ste odgovorne, Papinu ljubav, ali i nadu koju u nju polaže: za obnovu zahtjevnog vršenja evanđeoskih savjeta, za znakovito svjedočanstvo svih redovničkih zajednica u žarkoj vjeri, apostolskom zamahu i svakako u međuljudskim odnosima koji će govoriti onima koji traže nove puteve u našem društvu izmučenom materializmom, nasiljem i strahom: »Našli smo uzor koji možemo naslijediti!«... Dà moje sestre — u samoj Crkvi, slij-

deći stope svete Katarine i sv. Terezije Avilske među tolikim i tolikim drugima — možete pokazati koje mjesto pripada ženi.

Neka Duh Sveti moćno djeluje u vama! S Marijom, koja mu je bila savršeno poslušna, živite u osluškivanju Riječi Božje i provodite u život sve do križa. Neka vaš potpuni dar Kristu bude uvijek izvor veselja, dinamizma i mira! Svima vama i svima onima, koje zastupate, naš apostolski blagoslov!

**Odlomak iz
NAGOVORA IVANA PAVLA II
ČLANOVIMA UNIJE
GENERALNIH POGLAVARA**

Rim, 24. studenog 1978.

**(Sv. Otac u uvodu navodi imena pojedinih
utemeljitelja**

... Sva ova imena — od kojih sam samo nekoje spomenuo — svjedoče da su putevi k svetosti, na što su pozvani članovi Božjeg naroda, velikim dijelom vodili i vode kroz redovnički život. I tome se ne treba čuditi jer redovnički život ima vrlo određen »recept« za svetost: ostvarivati ljubav po evandeoskim savjetima.

Osim toga po nadahnuću Duha Svetoga, kojeg je Krist obećao svojoj Crkvi, svaki je od vaših utemeljitelja imao svoju posebnu karizmu. Krist je u utemeljitelju imao posebni »instrument« za svoje djelo spasenja, koji se na taj način napose ovjeko-

vječeju u povijesti ljudske obitelji. Crkva je postepeno prihvaćala te karizme, procjenjivala ih i kada je ustanovila da su autentične, zahvalila je za njih Gospodinu, te je potražila u životu zajednice »sigurno mjesto kamo da ih stavi«, da bi uvijek mogli donositi plodove.

...

Ne želim se ovdje pozivati na »prošlost« gledajući u njoj dio poviješću omeđena vremena. Više se volim pozivati na »život« Crkve u njezinom najdubljem dinamizmu; na život takav kakav se odvija pred nama danas, noseći u sebi bogatstvo tradicije prošlosti i pružajući mogućnost da se njome danas obogatimo.

Redovničko zvanje je veliki problem Crkve današnjeg vremena. Nije li zato potrebno na prvom mjestu ponovno snažno naglasiti da ono pripada duhovnoj punini koju sam Duh — Duh Kristov — budi i oblikuje u Božjem narodu. Bez redova, bez »posvećenog« života po zahtjevima siromaštva, čistoće i poslušnosti, Crkva ne bi bila u punini ono što jest. Zaista, »svojim najdubljim bitkom oni (redovnici) se uključuju u život Crkve, žedni Božje Posvemašnosti, pozvani na svetost. Oni upravo svjedoče za tu svetost. Oni su utjelovljenje Crkve koja žudi da njome ovlađa radikalizam blaženstva. Svojim životom oni su znak posvemašnjeg predanja Bogu, Crkvi, braći«.

Prihvaćajući to pravilo moramo se pitati sa svom jasnoćom: Kako danas pomoći redovničko

zvanje da bi postalo svjesno sebe i da bi sazrelo? Kako bi ono trebalo »funkcionirati« u sklopu života današnje Crkve? Uvijek moramo tražiti točan odgovor na ta pitanja, a odgovor nalazimo:

- a) u naučavanju II. Vatikanskog koncila;
- b) u Apostolskom nagovoru »Svjedočanstvo Evanđelja« Evangelii Nuntiandi);
- c) u mnogobrojnim dokumentima: Papa, Sinedra i Biskupskih konferencija.

Taj temeljni odgovor je mnogostruk. No ipak, postoji zahtjev u kojem se on posebno konkretizira: ako sav život Crkve ima dvostruku dimenziju — vertikalnu i horizontalnu — onda redovi moraju uzeti u obzir prije svega vertikalnu dimenziju.

Poznato je da su redovi i kongregacije uvijek njegovali vertikalnu dimenziju i tako su ulazili u život svjedočeći Evanđelje, autentično shvaćeno, tj. utemeljeno na naučavanju Crkve i u vjernosti njezinom Učiteljstvu. Tako bi to imalo biti još i danas. Svjedočenje da, osporavanje ne!

Na svakoj zajednici, na svakom redovniku leži posebna suodgovornost za istinsku prisutnost Krista blaga i ponizna srca, Krista raspetoga i uskrsloga, Krista među braćom u današnjem svijetu. To su »maksime« Evanđelja, sasvim različite od socio-političkog radikalizma kakav god on bio. »To šutljivo svjedočenje u siromaštvu i lišavanju, u čistoći i jednostavnosti ,to predanje u poslušnosti, dok je u isto vrijeme poziv upućen svijetu i Crk-

vi, može biti i rječita propovijed kadra dirnuti same nekršćane dobre volje koji su osjetljivi za stanovite vrednote» (E. N., br. 69).

...

(Slijedeći odlomak pokazuje važnost zajedničkog dokumenta S. C. R. I. S. i S. C. za Biskupe: 14. svibnja 1978.).

...

Na kojem god se mjestu u svijetu nalazite, po svojem zvanju u određenoj Crkvi vršite svoju misiju »za sveopću Crkvu«. Vaše zvanje za sveopću Crkvu ostvaruje se dakle u strukturama mjesne Crkve. Treba sve poduzeti da bi se posvećeni život razvio u različitim lokalnim Crkvama, da bi pridonio njihovoј duhovnoј izgradnji i postao njihova posebna snaga. Jedinstvo sa sveopćom Crkvom po mjesnoj Crkvi — to je vaš put.

Prije nego završim dopustite mi da se vratim na točku koju smatram bitnom za život svakog redovnika, bilo kojoj obitelji (redovničkoj) pripadao: želim govoriti o kontemplativnoj dimenziji, o zadaći molitve. Redovnik je čovjek posvećen Bogu po Kristu u ljubavi Duha. To je ontološki elemenat kojeg redovnici trebaju biti svjesni i prema kojem moraju usmjeriti život, ne samo za vlastito dobro, nego i za dobro cijele zajednice. On pomaže posvećenim dušama da iskuse i okuse na poseban način živu prisutnost Božanskog Zaručnika.

Ne morate se dakle bojati, predrage kćeri, da često podsjetite svoje susestre da pauza pravog kla-

njanja ima više vrijednosti i duhovne plodnosti negoli najsnažnija aktivnost, pa bila ona i apostolska. Takvo je »osporavanje« najhitnije i njime se redovnici moraju suprotstaviti društvu u kojem je efikasnost postala idol na čijem se oltaru nerijetko žrtvuje i samo dostojanstvo ljudske osobe.

Vaše kuće moraju biti napose središta molitve, sabranosti, osobnog i zajedničkog dijaloga s Onim koji jest i koji mora ostati prvi i glavni sugovornik tijekom cijelih dana — pa i najzaposlenijih. Ako budete znale sačuvati ovu klimu čvrstog i srdačnog zajedništva s Bogom, bit će vam moguće voditi naprijed tu obnovu života i discipline na koju vas je II Ekumenski koncil u Vatikanu pozvao, bez napetosti koje koče i bez opasnih popuštanja.

Duša koja živi u stalnom kontaktu s Bogom, u toplini njegove ljubavi, zna se lako čuvati od napasti partikularizma i opozicije, a koje vode u rizik bolnih podijeljenosti. Shvaća u jasnom svjetlu Evanđelja izbor za siromašnije i za sve žrtve ljudskog egoizma, a da ne popusti socio-političkom radikalizmu, koji se na kraju pokazao nezgodan (nepriličan), te je proizveo suprotni učinak i nova tlačenja. Zna se približiti ljudima, uklopiti se među stanovništvo, a da ne stavi u pitanje svoj redovnički identitet, niti da odbaci »posebnu originalnost« svoga zvanja: slijediti Krista siromašna, čista i poslušna.

Evo, predrage kćeri, misli koje sam smatrao potrebnim da Vam ih iznesem kako biste o njima

razmisiliti u ovom prvom susretu. Siguran sam da
ćete ih prenijeti svojim susestrama obogativši ih
doprinosom vašeg iskustva i vaše mudrosti. Neka
vam Presveta Djevica pomogne u toj delikatnoj
zadaći, ona koju je moj prethodnik Pavao VI, čas-
ne uspomene, prikazao u svom Apostolskom nago-
voru »Marialis cultus« kao Djesticu koja osluškuje,
koja moli, koja rađa Krista i prikazuje ga za spas
svijeta, kao Djesticu koja ostaje nenadmašivi uzor
svakog posvećenog života. Neka ona bude vaš vo-
dič u teškom ali privlačnom uspinjanju prema ide-
alu i potpunom suočljenju s Kristom — Našim
Gospodinom. S ovom željom dajem vam svoj apo-
stolski blagoslov.

**PAPA IVAN PAVAO II
SVEĆENSTVU, REDOVNICIMA I
SJEMENIŠTARCIMA ST. DOMINGUE-a:
26. siječnja 1979.**

Predraga braćo i sestre,
(slijedi uvod:) ...

... Želim se sjedinjen, zajedno s vama zahvaliti Bogu. Hvala za rast i revnost ove Crkve koja ima toliko lijepih inicijativa i koja se toliko zalaže u svojoj službi prema Bogu i ljudima. Zahvaljujem Bogu s neizmjernim veseljem — da se poslužim riječima Apostola (Pavla) — »za udio koji ste preuzeli u navještanju Radosne Vijesti od prvog dana do danas; uvjeren sam u ovo: Onaj koji je u vama započeo ovo dobro djelo dovršit će ga do dolaska Dana Isusa Krista« (Fil 1, 5—6).

Zaista bih volio imati dosta vremena da mogu nem ostati s vama, upoznati vaša imena i čuti iz vaših usta »ono čime obiluje vaše srce« (Mt 12, 34), ono divno što ste doživjeli u svojoj nutrini »fecit mihi magna qui potens est«... (Lk 1, 49) — jer ste bili vjerni susretu s Gospodinom. Bio je to susret izabranja s njegove strane.

I upravo vam želim ovo izložiti za razmišljanje: uskrsli susret s Gospodinom, da bih jače oživio vašu vjeru i oduševljenje u ovoj Euharistiji; susret s Kristom Uskrslim, susret osoban i životvoran, koji otvara oči i od kojeg gori srce (Usp. Lk 24, 34), susret koji je cilj vaše ljubavi i cijelog vašeg života. Dogodi se koji puta da sklad naše vjere oslabi ili se smanji, što vjerni narod ubrzo opazi i zbog čega se žalosti. Dakako da nosimo Krista u nutrini, ali katkada uz primjesu naših nagnuća i ljudskih umovanja (Usp. isto 15) tako da sprečavamo da zabilista sva njegova neizmjerna svjetlost koju On za nas predstavlja. U izvjesnim okolnostima možda i govorimo o Njemu, no malo pod utjecajem izvjesnih predrasuda i promjenljivih mišljenja ili na temelju socioloških, političkih, psiholoških i lingvističkih podataka, umjesto da iz Evandelja povlačimo kriterije za temelj našeg života i djelovanja, kako bismo u život provodili Evandelje s veseljem, povjerenjem i s neizmjernom nadom koju u sebi nosi Kristov križ.

Jedna stvar je sasvim jasna, predraga braćo: Vjera u Krista uskrsloga nije rezultat tehničkog znanja, niti plod znanstvenog domišljanja (Usp. I Kor 1, 26). Ono što se traži od nas jest da navještamo smrt Isusa Krista i propovijedamo njegovo uskrsnuće (Usp. Liturgiju). Isus je živ. »Bog ga je uskrisio, raskinuvši okove smrti« (Dj. Ap. 2, 24). Ono što je u početku bilo samo strašljivo šaputanje među prvim svjedocima, ubrzo se preobrazilo u radosno iskustvo stvarnosti onoga, »s kojim smo

jeli i pili... nakon što je uskrsnuo od mrtvih« (Dj. Ap. 10, 41—42). Da, Krist živi u Crkvi, on je u nama nosilac nade i besmrtnosti.

Ako ste dakle, poslije toga susreli Krista, živite Krista, živite s Kristom! I navještajte ga svakoj osobi koju susretnete kao autentični svjedoci: »Meni je život Isus Krist« (Fil 1, 21). Tu se upravo nalazi pravo oslobođenje: naviještati Krista, oslobođen od svake navezanosti, bliz preobraženim ljudima koji su postali novo stvorenje. Zašto je katkada naše svjedočenje besplodno? Jer prikazujemo Isusa bez cjelovite očaravajuće snage koju ima njegova Osoba; jer ne otkrivamo bogatstvo uzvišenog ideala koji sadrži činjenice: ostaviti sve i poći za Njim; jer ne uspijevamo pokazati uvjerenje koje smo ostvarili u životu u pogledu divnih vrednota našeg zalaganja za veliku stvar Crkve kojoj služimo.

Braćo i sestre, važno je da ljudi vide u nama djelitelje Božjih tajni (I Kor 4, 1), vjerne svjedočke njegove prisutnosti u svijetu. Razmišljajmo često o tome, da kad nas Bog zove, ne traži od nas samo dio naše osobe, već cijelo naše biće sa svim vitalnim energijama da bi naviještali ljudima veselje i mir novog života u Kristu i da bi ih privodili k susretu s Njime. Zbog toga, neka naša prva briga bude traženje Gospodina i kad ga jednom susretnemo i ustanovimo gdje i kako živi, ostanemo s Njime cijeli dan (Usp. Iv 1, 39). Ostanimo s Njime na poseban način u Euharistiji gdje nam se Krist daje, i u molitvi po kojoj se mi njemu dajemo.

Euharistija se mora upotrebljavati i nastavljati prikazivanjem naše svagdašnje zadaće kao »žrtve hvale« (Rimski Misal, I Euharistijska molitva). U molitvi, u našim pouzdanim razgovorima s Bogom, našim Ocem, bolje razlikujemo gdje se nalazi naša snaga, a gdje leži naša slabost, jer nam Duh dolazi u pomoć (Usp. Rim 8, 26). Sam Duh nam govori i uranja nas malo po malo u božanske tajne, u nacrte ljubavi za ljude koje Bog ostvaruje po našoj spremnosti u njegovoј službi.

Poput svetog Pavla za vrijeme euharistijskog sastanka u Troadi i ja će također nastaviti moj razgovor s vama do ponoći (Usp. Dj. Ap. 20, 6 i dalje). Imao bih vam reći mnoge stvari koje ne mogu reći sada. Stoga u međuvremenu, preporučujem vam da pažljivo čitate ono što sam nedavno rekao svećenstvu, redovnicima i sjemeništarcima Rima. To čitanje će obogatiti naš susret koji će se duhovno nastaviti slijedećih dana s drugima i s vama istog poziva.

Neka vas Gospodin i naša blaga Majka Djevica Marija uvijek prate i ispune vaš život velikim oduševljenjem u službi vašeg vrijednog crkvenog poziva.

Nastaviti ćemo Misu i položiti na oltar darove i naše želje da živite novi život, te naše potrebe i vapaje, potrebe i vapaje Crkve i naroda St. Domingue-a. Prikazati ćemo također i rad i plodove Treće Generalne Konferencije Južno-Američkog Episkopata u Puebli.

**Odlomci nagovora PAPE IVANA PAVLA II
meksičkim svećenicima i redovnicama u bazilici
Naše Gospe od Guadalupe, 27 .siječnja 1979.**

(Nagovor Sv. Oca započinje riječima, koje izražavaju srdačnost, zanimanje i zahvalnost.)

...

... Ugledajte se u model Isusa Krista; oživite duhovne vrednote vaše egzistencije, tražite ohrabrujuću snagu odozgor u stalnom i pouzdanom razgovoru molitve. Danas kao i jučer ona vam je neophodno potrebna. Budite vjerni također i u čestom prakticiranju Sakramenta pomirenja, svakodnevne molitve, pobožnosti prema Majci Božjoj molitvom krunice. Jednom riječju, njegujte jedinstvo s Bogom kroz duboki nutarnji život. Neka to bude vaša prva zadaća. Ne bojte se da će vrijeme posvećeno Gospodinu oduzeti nešto vašem apostolatu. Baš nasuprot, ono će biti za vaš apostolat izvor plodnosti.

Budite osobe kojima je Evandjelje životno zanimanje. Iz Evandjelja bi morali izvući bitne kriterije vjere — a ne obične psihološke i sociološke

kriterije — da bi oni proizveli harmoničnu sintezu između duhovnosti i služenja: ne dopustivši »professionalizaciju« ovog posljednjeg, niti smanjujući cijene koju zaslužuje vaš celibat ili posvećena čistoća, prihvaćena iz ljubavi prema Kraljevstvu u duhovnom očinstvu bez granica (Usp. I Kor 4, 15). . .

Vi ste sudionici ministerijalnog svećenstva Kristova na službu i jedinstvo Zajednice (Usp. Lumen Gentium, br. 10).

Vi ste članovi jedne mjesne Crkve, kojoj je središte jedinstva Biskup (Usp. »Christus Dominus« i »Zajednički dokument Svete Kongregacije za redovnike i sekularne Institute« i »Svetu Kongregaciju za biskupe« 14. svibnja 1978).

Budite službenici Božjeg naroda, službenici vjere, upravljači i svjedoci Kristove ljubavi za ljude; ljubavi koja se ne opredjeljuje za jedne, a isključuje druge, pa i onda ako se radije okreće prema siromašnjima (Usp. Nagovor od 24. studenog 1978. Uniji generalnih poglavara — Rim).

Budite duhovne vođe koji se trude usmjeriti i ohrabriti srca svojih vjernika da bi ovi, obrativši se, živjeli u ljubavi prema Bogu i bližnjemu i za ložili se za promicanje čovjeka i za veće poštivanje njegova dostojanstva.

Budite svećenici i redovnici, a nemojte biti socijalne vođe, politički leaderi ili funkcioneri zemaljske vlasti. U vezi s tim ponavljam vam: »Ne-

mojmo se zavaravati da služimo Evandelju ako po-kušavamo »razvodniti« našu karizmu pretjeranim interesom za široko polje vremenitih problema« (Usp. Govor svećenstvu Rima, 24. studenog 1978.). Ne zaboravite da vremeniti vođa može lako postati izvor nejedinstva, dok svećenik mora biti znak i tvorac jedinstva i bratstva. Svjetske funkcije su polje rada koje je vlastito laicima, koji moraju raditi i usavršavati vremenite stvari u kršćanskom duhu (Usp. »Apostolicam Actuositatem, 4).

Ljubljeni svećenici i redovnici, mogao bih vam reći i mnogo drugih stvari, ali ne želim odviše odušljiti ovaj susret. Nekoje će vam stvari reći drugom prilikom, to će vam i napomenuti. Završavam izražavajući vam ponovno pouzdanje koje stavljam u vas. Očekujem mnogo od vaše ljubavi prema Kristu i ljudima ...

**Nagovor PAPE IVANA PAVLA II Meksičkim
redovnicama u zavodu »Miguel Angel«,
u subotu 27. siječnja 1979.**

Drage kćeri, redovnice Meksika!

Ovaj susret Pape s meksičkim redovnicama koji se trebao održati u bazilici Naše Gospe od Guadalupe, održat će se ovdje gdje je ona duhovno prisutna; bit će pred Njom, koja je savršeni model žene i najbolji primjer života potpuno posvećenog svome Sinu, Spasitelju, u stalnom nutarnjem stavu vjere, ufanja i posvete u ljubavi za nadnaravno poslanje.

Na ovom povlaštenom mjestu i pred ovim likom Djevice Papa želi provesti nekoliko časaka s vama brojnim ovdje prisutnim redovnicama, koje predstavljate barem 20.000 redovnica nastanjenih u čitavom Meksiku i izvan njegovih granica.

Vi ste veoma važna snaga u Crkvi i u samom društvu u kojem radite na brojnim područjima kao što su škole i zavodi, klinike i bolnice, karitativna djelatnost i socijalni rad, pomoći na župama, kate-

heza, apostolske grupe i toliko drugih stvari. Pripadate različitim redovničkim obiteljima, s različitim karizmama, ali s istim idealom: slijediti Krista, biti živi svjedoci neprolaznosti njegova poslanja.

Vaše zvanje zaslužuje da ga visoko cijeni kako Papa, tako i Crkva, danas kao i jučer. Zbog toga želim vam reći kakvo radosno pouzdanje stavljam u vas, hrabreći vas da ne biste posustale na putu na kojem ste se angažirale, a koji vrijedi truda da ga slijedite novom hrabrošću i novom velikodušnošću. Znajte da vas Papa prati svojim molitvama i da se veseli vašoj vjernosti u zvanju, prema Kristu i prema Crkvi.

No, u isto vrijeme, dopustit ćete mi da vam iznesem nekoliko misli za razmišljanje.

Sigurno je da kod velikog dijela redovnica prevladava hvale vrijedan duh vjernosti njihovim crkvenim obećanjima i da se zahvaljujući nekojim vidicima može ustanoviti velika vitalnost redovničkog života, koji se vraća na dublju evanđeosku perspektivu, na veću solidarnost među redovničkim obiteljima, veće približavanje siromasima, koji postaju predmet pravedne pažnje prvog reda. Sve su to motivi veselja i optimizma.

Ali postoje i primjeri smutnje u pogledu same biti posvećenog života i vlastite karizme. Katkada se napušta molitva da bi se zamijenila djelovanjem; zavjete se interpretira prema sekulariziranom mentalitetu, koji razvodnjuje redovničke motivacije staleža kojeg ste izabrale; i olako se napušta zajednički život; prihva-

ćaju se socio-politički stavovi čiji se ciljevi žele postići (pod svaku cijenu), iako katkada imaju čak i vrlo odredene i radikalne ideološke pozicije.

I kada zatim potamne sigurne istine vjere, iznosi se razlog da treba tražiti nove horizonte i nova iskustva, jasno uvijek radi približavanja ljudima, dok se zapravo uglavnom radi o sasvim određenim (konkretnim) grupama koje se izabralo iz ne baš uvijek evanđeoskih kriterija.

Drage redovnice, ne zaboravite nikada da vam je potrebna snažna vizija vjere, koja se hrani i podržava molitvom, da biste sačuvale jasno značenje vrijednosti vašeg posvećenog života. (Usp. »Perfectae caritatis« 6). Ta će vam perspektiva vjere pomoći da nadvladate sve nesigurnosti s obzirom na vaš vlastiti identitet i sačuvati vas u vjernosti vertikalnoj dimenziji, koja je od bitne važnosti da biste se poistovjetile s Kristom u duhu blaženstva i bile autentični svjedoci Božjeg kraljevstva ljudima današnjeg vremena.

I jedino po toj brizi za Kristove interese (Usp. 1 Kor 7, 32) bit će sposobni dati karizmi prostoštva njezinu pravu dimenziju — dimenziju svjeđočenja za Gospodina. Tako se ne ćete opredijeliti za rad oko siromaha i potrebnih iz motiva koji ne bi bio nadahnut evanđeoskim kriterijima već socio-političkim motivima, a koji se nakon izvjesnog vremena pokazuju nezgodni i urode baš suprotnim učinkom, kako sam to nedavno rekao u nagovoru Generalnim poglavarima redovnika u Rimu.

Izabrale ste takav način života da slijedite vrednote koje nisu samo ljudske ,iako i njih treba cijeniti prema njihovoj pravoj vrijednosti. Opredjeliše ste se za služenje drugima iz ljubavi prema Bogu. Nemojte nikada zaboraviti da ljudsko biće nije određeno samo svojom zemaljskom dimenzijom. Vi, koje ste profesionalke vjere, eksperti u najvišoj spoznaji Krista (Usp. Fil 3, 8), otvorite srca ljudi na poziv i dimenziju vječnosti, od koje vi same morate živjeti.

Još bih vam mnogo toga imao reći. Smatrajte, kao da sam vama samima rekao ono što sam kazao Generalnim glavaricama u govoru od 16. studenog prošle godine. Mnogo možete učiniti danas za Crkvu i za čovječanstvo. Crkva i svijet očekuju od vas velikodušan dar vas samih, vašeg oslobođenog srca, koje može dijeliti nezamislive potencijale ljubavi u tom svijetu koji upravo gubi svoju sposobnost da druge ljubi u duhu žrtve i nesebičnosti. Imajte uvijek na pameti da ste zaista mistične zaštitnice KRISTA — i to KRISTA RASPETOGA (Usp. 2 Cor 4, 5).

Crkva vam ponavlja danas s pouzdanjem: budite živi svjedoci te nove civilizacije ljubavi, koju je tako lijepo navijestio moj prethodnik Pavao VI.

Da biste u toj divnoj zadaći i tako pune nadom bile učvršćene snagom odozgo i sačuvale uvijek svježu (novu) duhovnu mladost u vjernosti ovim odlukama, pratim vas posebnim blagoslovom i proširujem ga na sve redovnice Meksika.

**ODLOMAK IZ NAGOVORA IVANA PAVLA II
klauzurnim redovnicima u katedrali Guadalajare
(Meksiko) 30. siječnja 1979.**

Drage klauzurne redovnice!

(Papa započinje svoj nagovor toplo pozdravljujući redovnice)

...

Ovaj susret se nastavlja na prvi susret s mekičkim redovnicama. Mnogo od onoga što sam njima rekao vrijedi i za vas. A sada vam želim govoriti o onome što je specifično vaše.

Koliko puta je Crkveno Učiteljstvo pokazalo kako mnogo cijeni i poštuje vaš život na savim poseban način, posvećen molitvi, šutnji i darivanju vas samih Bogu! Danas ,kad se sve tako mijenja, ima li još uvjek taj način života svoje značenje ili je već zastario?

I Papa vam odgovara: vaš život ima veću važnost no ikada prije; vaša potpuna posveta je savim aktualna .U svijetu koji gubi smisao za božansko, koji precjenjuje materijalne stvari, budite

vi, drage redovnice, Gospodinovi svjedoci u današnjem svijetu, vi — koje već i vašim klauzurnim samostanima želite svjedočiti o vrednotama za koje živite. Pridonosite svojim molitvama novom zamahu života u Crkvi i u današnjem čovječanstvu.

Napose je u kontemplativnom životu potrebno ostvariti teško jedinstvo: pokazati svijetu misterij Crkve u sadašnjem svijetu i kako kaže sv. Pavao već sada kušati »stvari odozgo« (Kol 3, 1) i prenosi to (iskustvo) ljudima.

Kontempativni život ne traži da se potpuno otcijepite od svijeta, od apostolata. Kontemplativka mora naći svoj specifičan način da širi Božje Kraljevstvo i da surađuje na izgradnji ovozemskog društva, ne samo svojim molitvama i žrtvama, već i svojim svjedočenjem, koje je doduše šutljivo, ali će ga moći zapaziti ljudi dobre volje s kojima dolazite u kontakt.

Zbog toga treba da nađete svoj vlastiti stil života zadržavajući svoje kontemplativno obilježje, kako bi mogle sa svojom braćom podijeliti dobra tog nezasluženog Božjeg dara. Vaš se posvećeni život rađa iz vaše krsne posvete, koja mu daje još veću puninu. U slobodnom odgovoru na poziv Duha Svetoga odlučile ste slijediti Krista, posvetivši sebe potpuno Njemu. »Posvećenje će pak biti to savršenije, kaže Koncil, što su čvršće i stalnije veze kojima je prikazan Krist nerazrješivo sjedinjen s Crkvom, svojom zaručnicom.« (L. G., 44).

Vi, kontemplativne redovnice, osjećate da vas je Gospodin privukao. Oslanjajući se na Boga pre-

puštate se njegovom očinskom djelovanju koje vas diže prema njemu i u njemu vas preobražava, dok vas ne pripravi na vječnu kontemplaciju, koja je i za sve nas zadnji cilj. Pa kako bi mogle prevaliti ovaj put i ostati vjerne milosti koja vas pokreće, ako ne biste odgovorile na taj poziv koji vas je zauvijek usmjerio prema Bogu, cijelim vašim bićem i dinamizmom čiji je pokretač ljubav? Smatrajte, dakle, svako djelovanje kao svjedočenje za Gospodina, koje proizlazi iz vašeg intimnog zajedništva s Njime, da bi vam On dao takvu čistoću nakane koja je tako potrebna da bi njega našli u molitvi. Tako ćete pridonijeti širenju Kraljevstva Božjega svjedočanstvom svoga života i »otajstvenom apostolskom plodnošću« (»Perfectae caritatis«, 7).

Vašim zajednicama, koje su okupljene u Kristovo ime, jest središte Euharistija: »sakramenat ljubavi, znak jedinstva i veza međusobne ljubavi« (»Sacrosanctum Concilium«, 47).

Po Euharistiji je također i svijet prisutan u središtu vašeg života, molitve i prikazanja, kako to tumači Koncil: »Neka nitko ne misli da redovnici svojim posvećenjem postaju ljudima tudi ili nekorisni u zemaljskoj državi. Jer, iako katkad neposredno ne pomažu svojim suvremenicima, ipak ih na dublji način imaju prisutne u Kristovu srcu i s njima duhovno surađuju, da se izgradnja zemaljske države uvijek temelji na Gospodinu i k Njemu upravlja ,da ne bi možda uzalud radili oni koji je grade« (»Lumen gentium«, 46).

(Sveti Otac citira i odlomak iz broja 54 Apostolskog nagovora »Svjedočanstvo Evangeliјu«, Pape Pavla VI redovnicama):

»Dok vas motrimo nježnim pogledom kao ono Krist Gospodin kada je učenike prozvao »malim stadom «i objavio im da se njegovu Ocu svidjelo njima dati kraljevstvo, molimo vas najusrdnije: čuvajte jednostavnost koja je svojstvena onima »najmanjima« o kojima govori Evangeliјe. Umijete je pronašljati u srdačnoj prisutnosti s Kristom i u susretljivu ophođenju sa svojom braćom. Iskusit ćete tada radost kliktave duše u Duhu Svetom, što je vlastitost onih koji su uvedeni u otajstvo Kraljevstva«.

Neka vam ljubljena Majka Gospodinova koju u Meksiku zazivate pod blagim imenom Naše Gospe Guadalupske i po čijem ste primjeru posvetile svoj život Bogu, dadne na vašem svakodnevnom putu neugasivo veselje, koje može jedino dati Isus.

Kao pozdrav mira koji se ne ognaničuje samo na vas, nego se na nevidljiv način proteže i na sve vaše kontemplativne meksičke Sestre — primite moj apostolski blagoslov koji vam dajem od sveg srca.

**Dana 2. veljače 1979. na blagdan Svijećnice
(Gospodinova Prikazanja), PAPA IVAN PAVAO II
govorio je redovnicima i redovnicama pod
misom koju je služio u Bazilici sv. Petra**

1. »Lumen ad revelationem gentium« — »Svjetlost na prosvjetljenje naroda«.

Liturgija današnjeg blagdana nam prije svega doziva u pamet riječi proroka Malahije: »I doći će iznenada u Hram Gospod koga vi tražite ... Evo ga, dolazi već — ». Zaista, ove se riječi ostvaruju u ovom času: po prvi put ulazi u svoj hram onaj, koji jest Gospodin. Radi se o hramu Staroga Saveza, koji je pripremao Novi Savez. Bog je ponovo sklopio taj Novi Savez sa svojim narodom u Onome »kojeg je pomazao i poslao u svijet«, tj. po svome Sinu. Hram Staroga Saveza čeka tog »Pomazanika«, tj. Mesiju. To je očekivanje bilo razlog njegova opstojanja.

I evo ga — ulazi. Nošen na Marijinim i Josipovim rukama, ulazi kao dijete od 40 dana da bi zadovoljio propise Mojsijeve zakona. Nose ga u hram kao i toliku drugu izraelsku djecu, kao dijete siromaha. Ulazi, dakle, nezapažen. A to je gotovo u suprotnosti s riječima Proroka Malahije; nitko ga ne čeka. »Deus absconditus« (sakriveni Bog ,usp. Iz 45, 15). Sakriven je u ljudskom tijelu, rođen u štalici u blizini Betlehema. Podložan je zakonu otkupa kao što je njegova Majka podložna zakonu očišćenja.

I dok izgleda da ga u tom času nitko ne čeka, da ga nitko ne prepozna, u stvari ipak nije tako. Stari Simeon polazi u susret Mariji i Josipu, uzima dijete na ruke i izgovara riječi koje su živa jeka Izajjinog proročanstva:

»Sad možeš, Gospodine, otpustiti slugu svojega da, prema riječi twojoj ide u miru,
jer mi oči vidješe spasenje twoje, koje si pripravio pred licem svih naroda,
svjetlo da rasvijetli pogane i slavu naroda tvoga Izraela«.

(Lk 2, 29—32; Usp. Iz 2, 2—5; 25, 7).

Ove su riječi sinteza svih očekivanja, sinteza Starog Saveza. Čovjek koji ih je izgovorio ne govori od sebe. On je prorok, govori iz dubine Objave i vjere Izraela. Naviješta ispunjenje Starog Zavjeta i početak Novoga.

2. Svjetlost

Danas Crkva blagoslivlje svijeće koje nam daju svjetlost. Istovremeno su ove svijeće simbol drugog svjetla, pravog Kristova svjetla. On je svjetlo od časa svojega rođenja. Objavio se kao svjetlo Simeonu četrdeseti dan nakon rođenja. Zatim, u svojih trideset godina ostao je svjetlo u tišini Nazareta. Zatim je počeo naučavati i vrijeme je nje-gova naučavanja bilo kratko. Rekao je: »Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, neće lutati u tami, nego će imati svjetlost života« (Iv 8, 12). Kad je bio raspet »tama je pokrila svu zemlju« (Mt 27, 45), ali treći dan su tmine morale ustupiti pred svjetlošću uskrsnuća.

Svjetlost nam je dana
Što ona osvjetljuje?

Osvjetljuje tmine ljudskih duša. Tmine egzistencije. Vječni i neizmjerni čovjekov napor da si prokrči put i stigne do svjetlosti: svjetlosti znanja i egzistencije. Čovjeku su često puta potrebne duge godine da bi dobio svjetlost za razumijevanje ne-kog događaja, da bi našao odgovor na određeno pitanje. I mi moramo, svaki od nas, prisiliti same sebe na veliki napor ,ako želimo kroz sve što je u nama »mračno«, tamno, kroz naš najgori »ja«, kroz čovjeka zarobljena požudom tijela, očiju i ohološću život (Usp. I. Iv 2, 16), otkriti ono što

sja: otkriti čovjeka jednostavnosti, poniznosti, ljubavi, nesebične požrtvovnosti, otkriti nova obzorja misli, srca, volje, karaktera.

»Tama već prolazi i prava svjetlost već sja« (I Iv 2, 8).

Ako se pitamo što osvjetjava svjetlost koju je Simeon prepoznao u djetetu od 40 dana, evo odgovora. To je odgovor nutarnjeg iskustva svih onih koji su odlučili slijediti tu svjetlost. To je odgovor vašeg života, moja draga braća i sestre, redovnici i redovnice, koji sudjelujete danas u ovoj Liturgiji blagdana držeći u rukama zapaljene svijeće. On je kao predokus uskrsnog bdijenja kada Crkva, tj. svaki od nas, ulazi u hram držeći visoko zapaljenu svijeću i pjevajući »Lumen Christi!« A Krist napose u dubinama osvjetljuje misterij čovjeka. On prodire silno i duboko, no s neizmjernom delikatnošću u tajne ljudskih duša i savjesti. On je Gospodar života u najdubljem smislu. On je i Gospodar naših zvanja. I zaista, samo On, On jedini je objavio i stalno objavljuje svakome od nas, među ostalim istinama i ovu: »da čovjek, koji je na zemlji jedino stvorenje što ga je radi njega samoga Bog htio, ne može potpuno naći sebe osim po iskrenom darivanju samoga sebe.« (»Gaudium et spes«, 24 — Usp. Lk 17, 33).

Zahvalimo danas za svjetlo koje je među nama. Zahvalimo za sve što je po Kristu postalo za nas svjetlo; što je preostalo biti »mračno i nepoznato«. 3. I na kraju, Simeon kaže Mariji s obzirom na njezinog Sina:

»Gle! Ovaj je određen za propast i uskrsnuće mnogih u Izraelu, za znak kojemu će se protiviti«. A Mariji je rekao: »A tebi će samoj mač probosti dušu — da bi se otkrile misli mnogih srdaca« (Lk 2, 34-35).

Danas je blagdan prikazanja Isusa Krista, četrdeseti dan njegova života u jeruzalemskom hramu, kamo su ga odnijeli da izvrše propise Mojsijeve zakona (Usp. Lk 2, 22-24). Ali je to i Marijin blagdan.

Ona nosi dijete na svojim rukama. No, iako nošen na rukama, Isus je svjetlo naših duša, svjetlo koje prosvjetljuje tamu neznanja i ljudske egzistencije, svjetlo koje donosi inteligenciju srca.

A te misli »mnogih srdaca« objavljene su u času kada majčinske ruke Marijine drže podno križa to veliko Božansko Svjetlo i kada ga približuju čovjeku.

Ave Maria! Ti koja si postala Majka našega svjetla uz cijenu velike žrtve svoga Sina, uz cijenu majčinske žrtve svoga srca!

4. Sveti Otac se tada okrenuo prema Našoj Gospi Guadalupskoj i prema njezinom Sinu, koji je Svjetlo Južne Amerike. Zamolio je da se moli za CELAM u Puebli.

...

Krist: »Lumen ad revelationem gentium«.

**III GENERALNA KONFERENCIJA
JUŽNO-AMERIČKOG EPISKOPATA — PUEBLA
27. I 1979. — 13. II 1979.**

Konačni dokumenat: 3. dio: Evangelizacija u Crkvi
Južne Amerike:

Zajedništvo i sudioništvo
(Communion et participation)

POSVEĆENI ŽIVOT

Posvećeni život je u sebi samom evangelizacija s obzirom na zajedništvo i sudjelovanje u životu Južne Amerike.

1. Usmjerena posvećenog života u Južnoj Americi

(564) Za nas je, Biskupe, izvor veselja ustanoviti prisutnost i dinamizam tolikih posvećenih osoba koje po cijeloj Južnoj Americi daju svoj život za evanđeosko naviještanje, kako je to

već bilo i u prošlosti. Možemo reći s Pavlom VI: »često ih nalazimo kao misijske predstraze, na sebe preuzimaju najveće opasnosti za zdravlje i život. Doista, Crkva im mnogo duguje« (»Svjedočanstvo Evanđelju«, 69; Usp. Odnosi između biskupa i redovnika u Crkvi, 12). To nas potiče da unapređujemo i usmjeravamo posvećeni život prema njegovim bitnim oznakama (Odnosi između biskupa i redovnika u Crkvi, 9).

- (565) Iz cijelokupnog iskustva redovničkog života u Južnoj Americi, želimo ovdje skupiti samo najznačajnije i prave obnoviteljske težnje koje Duh budi u svojoj Crkvi. Želimo također označiti i nekoje poteškoće koje proizlaze iz krize ovih zadnjih godina.
- (566) Iako se ovaj dokumenat izravno odnosi na redovnički život, želimo reći Sekularnim Institutima i drugim oblicima posvećenog života, da ovdje susrećemo mnoga iskustva koja se i njih tiču. Crkva Južne Amerike smatra njihov oblik posvete Bogu i njihov svjetovni oblik kao napose prikladan način da se Kristova poruka i prisutnost doneše svim oblicima ljudskih sredina.
- (567) Čitav redovnički život u cjelini, predstavlja na specifičan način evangelizaciju vlastitu redovniku. Zbog toga, označujući druge vidike, navest ćemo također i doprinos redovnika u

evangelizaciji. Naglasit ćemo napose slijedeće težnje:

- (568) Neki znakovi pokazuju želju za interiorizacijom i produbljivanjem iskustva vjere, nakon konstatacije, da bez kontakta s Gospodinom, nema uvjerljive i ustrajne evangelizacije.

1.1. Iskustvo o Bogu

- (569) Molitva se pokušava provesti u život tako da ona postane životni stav, te da se molitva i život međusobno obogaćuju. Molitva treba voditi zalaganju i stvarnom životu: A i iskustvo stvarnosti zahtijeva snažne časove molitve. Osim što se nastoji oko osobne molitve posebno se nastoji i oko **zajedničke** molitve, koja sadrži komunikaciju vjere i prosuđivanje konkretnog života u molitvi s narodom.
- (570) Molitva mora biti vidljiva, tako da potiče i druge na molitvu. Istovremeno se danas otvara i smisao velike tradicije Crkve u zajedničkoj molitvi psalama i drugih liturgijskih molitava, napose Euharistije. Ista je stvar i sa drugim tradicionalnim pobožnostima kao što je krunica.
- (571) Treba priznati da nekoji redovnici nisu uspjeli ostvariti jedinstvo života i molitve, napose ako su zaokupljeni brojnim aktivnostima, i nemaju časova produbljivanja, ili ako žive lažnu duhovnost.

1.2. Bratska zajednica

- (572) Nastroji se posvetiti više pažnje bratskim odnosima među redovnicima: **međuljudskim odnosima** koji vrednuju prijateljstvo, iskrenost, zrelost kao neophodan ljudski temelj zajedničkog života; a ta se zrelost očituje u jednoствnjem i odlučnjem načinu života, koja podrazumijeva dijalog i doprinos svakog pojedinca, dimenzije vjere, jer je Gospodin onaj koji ih je pozvao.
- (573) Postoji više oblika zajedničkog života. Za nekoje pothvate, a i prema različitim karizma Institutu, potrebne su »velike zajednice«. Postoje također i »male zajednice« koje se uglavnom rađaju iz želje za uključivanjem u siromašnije četvrti ili na selo, ili koje se rađaju iz želje za posebnom evanđeoskom misijom. Iskustvo pokazuje da ove »male zajednice« ukoliko žele uspjeti, moraju osigurati izvjesne uvjete: evanđeosku motivaciju, osobnu komunikaciju, zajedničku molitvu, apostolski rad, vrednovanje svoje misije, uklapanje u Institut i u Dijecezu, poštujući postavljeni autoritet.
- (574) Danas se susreću mnoge teškoće, koje proizlaze napose iz činjenice što se živi preblizu jedni drugima, ili se ne poštuje potrebni pluralizam, kao i zbog različitih mentaliteta i opadanja vjere.

1.3. Prvenstveno izabiranje siromaha

- (575) Pastoralna otvorenost za apostolske pothvate i prvenstveno izabiranje rada za siromahe su najznačajnije težnje redovničkog života Južne Amerike. Zaista, sve je više redovnika na rubnim i teškim područjima, u misijama kod urođenika, u šutljivom i skromnom djelovanju. Taj izbor ne isključuje nikoga; on samo pokazuje da se više voli siromahe i da se rado ide k njima. To je dovelo do revizije tradicionalnih ustanova, da bi se bolje odgovorilo zahtjevima evangelizacije. Isto tako, to je pokazalo jasniji uvid u siromaštvo ljudi na rubu društva, tako da to povezivanje s njima ne uključuje samo osobnu velikodušnost i zajedničku strogost u redovničkom životu, nego također i solidarnost, dijeljenje dobara, a katkada i »su-život« sa siromasima.
- (577) Taj izbor može proizvesti i negativne učinke, ako manjka odgovarajuća priprava, podrška zajednice, osobna zrelost ili evanđeoska motivacija. U mnogim slučajevima, taj izbor je izvrgao i samu Crkvu riziku da bude krivo interpretirana (suđena).

1.4. Uklapanje u život mjesne Crkve

- (578) Povećala se svijest o misteriju mjesne Crkve i porasla je želja redovnika da sudjeluju u životu te mjesne Crkve, donoseći joj bogat-

stvo karizme i svoga specifičnog poziva. To povlači za sobom veće uklapanje u cjelinu pastoralu, veće sudjelovanje u dijecezanskim organizmima, kao i u biskupskim i međubiskupskim pothvatima.

- (579) Ipak, napetosti postoje. Katkada unutar zajednica; katkada između zajednica i biskupa. Može se izgubiti iz vida pastoralna misija Biskupa ili možda karizma vlastita Institutu; dijalog i prosuđivanje situacije mogu zakažati, pogotovo kad se radi o reviziji ustanova (škola, bolnica, itd.) i premeštaja osoblja koje je u službi biskupije. Zabrinjava nas što se bez savjetovanja napuštaju ustanove, koje su tradicionalno bile u rukama redovničkih zajednica, kao što su: škole, bolnice, itd.
- (580) Kontemplativne zajednice predstavljaju srce redovničkog života. One ohrabruju i potiču sve da pojačaju smisao za transcendentno u kršćanskom životu. One su također navjestiteljice Evanđelja, jer »činjenica« biti kontemplativac ne znači radikalno presjeći odnose sa svijetom, s apostolatom. Kontemplativka mora pronaći svoj specifičan način da širi Božje Kraljevstvo« (Ivan Pavao II redovnicama u Guadalajari, 30. siječnja 1979.)

2. Kriteriji

2.1. Božji plan

- (581) Posvećeni život, od davnina ukorijenjen među narodima Južne Amerike je dar, koji Duh

dijeli bez prestanka svojoj Crkvi »kao privilegirano sredstvo djelotvorne evangelizacije« (EN, 69).

- (582) Otac Isusa Krista, želeći osloboditi našu povijest od klice propasti i smrti, a to je grijeh, izabire u Sinu, po Duhu, žene i muževe obilježene krštenjem, da bi u krilu Crkve radikalnije slijedili njegovog Sina Isusa Krista.
- (583) Budući da se sveopća Crkva ostvaruje u mjesnim Crkvama (Chr. Dom., 11) to se po tim mjesnim Crkvama ostvaruje za »posvećene« (red. život) zajedništvo i zalaganje u navještanju evanđelja. S mjesnim Crkvama »posvećeni« dijele napore, trpljenja, veselja i nade u izgradnji Kraljevstva; u njoj oni razlijevaju bogatstva svojih posebnih karizmi, kao dar Duha navjestitelja. U njoj susreću svoju vlastitu braću, vođenu od Biskupa, kojemu »pripada ministerij da prosuđuje i usklađuje« (Odnosi između Biskupa i redovnika u Crkvi, br. 6).

2.2. Poziv na potpuno nasljedovanje Krista

- (584) a) Pozvani od Gospodina da ga slijede (Mt 4, 18-21), redovnici se u tom pozivu angažiraju da bi se sasvim poistovjetili s Njime »po Blaženstvima«, kao »autentični svjedoci Kraljevstva Božjeg za ljude današnjeg svijeta« (Ivan Pavao II, Susret s meksičkim Redovnicima).

- (585) Svojom **posvetom**, redovnici zbog svog zajedništva s Ocem, prihvaćaju s veseljem tajnu uskrsnog poništenja i uzdignuća (Fil 2,3—11). I tako, odričući se radikalno samih sebe, prihvaćaju križ Gospodinov, kao svoj vlastiti križ (Mt 16, 24), koji pritiše njih i sve one koji su raspeti nepravdom, dubokim nedostatkom osmišljenja ljudske egzistencije, glađu za mirom, istinom i životom. Na taj način, sudjelujući u Kristovoj smrti, uskrsavaju na novi život; i nastojeći svima biti sve, smatraju privilegiranim siromahe, koji su Gospodinovi miljenici.
- (586) Redovnici su napose pozvani da žive u snažnom i trajnom zajedništvu s Ocem koji ih ispunja Duhom i potiče da grade novo zajedništvo među ljudima. Posvećeni život je na taj način proročka potvrda za vrhovnu vrijednost zajedništva između Boga i ljudi (EN, 53); redovnici »svojim staležem pružaju sjajno i posebno svjedočanstvo da se svijet ne može preobraziti i Bogu prikazati bez duha Blaženstva« (L. G., 31).
- (587) b) Ako budu sačuvali Mariju kao uzor posvete, njezinim zagовором redovnici će moći utjeloviti Riječ u svome životu; pa će tako moći tu Riječ, s Marijom i kao Marija, pružiti ljudima u trajnoj evangelizaciji. Njihova radikalna posveta Bogu »koga ljube iznad svega« (L. G., 44), i službi ljudima, izražava

se i ostvaruje kroz **evanđeoske savjete**, prihváćene po zavjetima ili drugim posvećenim vezama, koje »sjedinjuju na poseban način s Crkvom i njezinim misterijem« (L. G., 44).

- (588) Tako, živeći siromašno kao Gospodin i znajući da jedini Apsolutni jest Bog, redovnici dijele svoja dobra i naviještaju nezasluženost Božjih darova i njegovu darežljivost; uspostavljaju tako novu pravednost i naviještaju »na poseban način uzvišenost Božjega Kraljevstva nad svim zemaljskim stvarima i njihovim najvećim potrebama« (L. G., 44); oni na evanđeoski način osporavaju sve one koji služe novcu i vlasti, grabeći sebično dobra koja je Bog dao čovjeku za dobro cijele zajednice.
- (589) Njihova poslušnost, proživljavana snažno »kao žrtva samih sebe Bogu« (PC, 14), bit će izraz jedinstva sa spasiteljskom voljom Božjom i osporavanje svake ideologije koja ne bi pomagala razvitak čovjeka u dostojanstvu djeteta Božjega.
- (590) U svijetu, u kojem ljubav gubi svoju puninu, te u kojem nesloga posvuda povećava udaljenosti, ili se užitak postavlja za idol, oni koji pripadaju Bogu u Kristu, po posvećenoj čistoći, bit će svjedoci osloboditeljskog saveza Boga s ljudima; i u krilu svoje mjesne Crkve bit će prisutnost ljubavi, »kojom je Krist ljubio Crkvu i za nju se predao« (Ef 5, 25). Bit

će napokon za sve, blistavi znak eshatološkog oslobođenja proživljavanog u darivanju sebe Bogu i u novoj i sveopćoj solidarnosti s ljudima.

- (591) Na taj način »to šutljivo svjedočenje u siromaštvu i lišavanju, u čistoći i jednostavnosti, to predanje u poslušnosti, dok je u isto vrijeme poziv upućen svijetu i Crkvi, može biti i rječita propovijed kadra dirnuti same nekršćane dobre volje koji su osjetljivi za stanovite vrednote.« (EN, 69).
- (592) Po životu neprestane molitve, redovnici su pozvani da pokažu svojoj braći vrhovne vrednote i apostolsku djelotvornost jedinstva s Ocem (Usp. Ivan Pavao II, Govor Višim Poglavarima, 24. studenog 1978.).
- (593) **c) Život bratskog zajedništva proživljavan sa svim svojim zahtjevima,** na koji su pozvani »posvećeni«, je znak preobražavajuće ljubavi, koju Duh ulijeva u njihova srca, ljubavi jače negoli veze tijela i krvi.
- (594) Različite osobe, često i različitim narodnosti žive istim životom i na istom poslanju u srdačnom bratstvu. One su na taj način rječito svjedočanstvo života Boga-Trojstvenoga, crkvenog zajedništva, te djeluju kao kvasac jedinstva među ljudima i kao sudionici na Božjim dobrima.
- (595) Ako su svi krštenici pozvani da sudjeluju u poslanju Kristovu i da se otvore svojoj braći

i rade na jedinstvu (Gal 3, 26-28) u crkvenoj zajednici i izvan nje, oni, koje je Bog posvetio, pozvani su još više na to. Oni su pozvani da žive novu zapovijed nesebičnim darivanjem svim ljudima »s ljubavlju koja nije strančarska, koja nikog ne isključuje, iako se radije obraća siromašnjima« (Ivan Pavao II, Susret sa svećenicima i redovnicima, Meksiko, 27. siječnja 1979.).

- (596) Tako poticajem Duha Svetoga niču službe kao izraz spasenja danog u Isusu Kristu (I Kor 12, 4-14; Ef 4, 10; Rim 12, 4). Iako ostvarivane individualno, te službe su prihvaćene od cijele zajednice. Gonjeni Kristovom ljubavlju, redovnici su **kvasac misijske svijesti** unutar crkvene zajednice svojom pripravnošću da budu **poslani** na mjesta i službe gdje Crkva treba njihovu veliku i velikodušnu pomoć.
- (597) d) Bogatstvo se Duha očituje u karizmama utemeljitelja, koje u svim vremenima niču u njegovoj Crkvi kao izraz snage njegove ljubavi koja brižno odgovara na potrebe ljudi (Usp. L. G., 46).
- (598) Vjernost vlastitoj karizmi je dakle za redovnike konkretni oblik poslušnosti Kristovoj spasiteljskoj milosti i način da se s Njime posvećuju da bi otkupljivali svoju vlastitu braću, bilo na području odgoja, zdravstva, socijalnog rada, župske službe, bilo na području

kulture, umjetnosti... Tako se objavljuje Duh Sveti koji evangelizira ljude svojim mnogostrukim bogatstvom.

3. Izabiranje posvećenog života u svrhu boljeg navještanja Evanđelja.

- (599) Usmjereni poukama i Apostolskim nagovorima »Evangelii Nuntiandi« i »Evangelica testificatio« kao i dokumentom »Mutuae relationis«, zalažemo se u suradnji sa Višim Poglavarima da bismo ostvarili slijedeće opcije (slijedeći izbor):

Dublja posveta

- (600) 3.1.

- (600) Najboljim sredstvima produbiti kod redovnika, život radikalne i potpune posvete Bogu, koja uključuje dva neodvojiva i međusobno popunjavajuća vidika: velikodušan i bez pridržaja dar samoga sebe Bogu i službu Crkvi u svim ljudima.

- (601) 3.2.

Pospješivati stav molitve i kontemplacije koji izvire iz Gospodinove Riječi, osluškivane i proživljavane u konkretnim okolnostima naše povijesti.

- (602) 3.3.

Valorizirati evanđeosko svjedočanstvo posvećenog života kao vitalnog izraza evanđeoskih vrednota naviještenih u Blaženstvima.

(603) 3.4.

Dati novu životvornost posvećenom životu u većoj vjernosti karizmi Instituta i duhu Utemeljitelja, odgovarajući novim potrebama Božjeg naroda.

(604) 3.5.

Ohrabriti izbor za redovničko zvanje koji bi potakao kandidata na potpuno svjesnu odluku i razvio u njemu sposobnost za službu navještanja Evandelja prema sadašnjim i budućim potrebama Južne Amerike. U tu svrhu treba pospješivati (favorizirati) početnu i permanentnu formaciju, prilagođenu današnjim promjenljivim okolnostima naše stvarnosti.

Posveta kao izraz zajedništva

(605) 3. 6.

Povećavati bratsko zajedništvo u zajednicama razvijajući međusobne odnose koji omogućuju uklapanje svih članova u zajednicu i koji vode većem zajedništvu i boljoj suradnji u evandeoskom poslanju. Poticati otvorenost i povezivanje među kongregacijama, kako bi moglo rasti jedinstvo u poštivanju pluralizma posebnih karizmi.

(606) 3.7.

Stvoriti u biskupijama ozračje organskog i duhovnog crkvenog zajedništva oko biskupa, takvo kakvo će dopustiti redovničkim zajed-

nicama da žive svoju specifičnu pripadnost dijecezanskoj obitelji; ozračje koje će dove-sti, napose redovnike-svećenike do spoznaje da su suradnici Biskupa i da na neki način sačinjavaju dijecezansko svećenstvo (Chr. Dom., 34). Zbog toga, treba zajedno proučavati dokumente Crkve, napose onaj o »Odnosima između biskupa i redovnika u Crkvi«.

(607) 3.8.

Unapređivati potpuno prihvatanje Učiteljstva Crkve, izbjegavajući svaki doktrinirani i pas-toralni stav koji bi udaljavao od njegovih ori-jentacija (Usp. Ivan Pavao II, Uvodni govor na II Gen. Konf., br. 54).

(608) 3.9.

Poticati kod redovnika poznavanje Teologije mjesne Crkve, a kod dijecezanskog svećen-stva poznavanje posvećenog života, da bi se dalo više snage autentičnom i usklađenom pastoralu na razini dijeceze i na razini Bis-kupske Konferencije.

(609) 3.10.

Uspostaviti institucijske odnose između Bis-kupskih Konferencija i drugih crkvenih orga-nizama s jedne strane, a s druge strane Na-cionalnih Konferencija Redovničkih Poglava-ra i drugih redovničkih organizama u skladu s kriterijima danim od Svetе Stolice za odno-se između Biskupa i Redovnika u Crkvi.

Veće zalaganje u evanđeoskom navještanju

(610) 3.11.

Ohrabriti redovnike da radije prihvate rad oko siromaha, vodeći računa o onome što je Ivan Pavao II kazao: »vi, svećenici i redovnici niste socijalni vođe, niti politički leaderi ili funkcioneri ovozemaljske vlasti. Zbog toga vam ponavljam: čuvajmo se da ne upadnemo u iluziju da služimo Evandelju kada »razvodnjavamo« svoju karizmu pretjeranim interesom na širokom području zemaljskih problema« (Ivan Pavao II, Susret sa svećenicima i redovnicima, Meksiko, br. 14).

(611) 3.12.

Poticati redovnike i redovnice da njihov rad oko navještanja dopre u svaku sredinu: kulturnu, umjetničku, društvenih komunikacija i ljudske promocije, da bi pridonijeli specifičan doprinos, u suglasju sa svojim vlastitim pozivom i svojim posebnim položajem u Crkvi.

(612) 3.13.

Buditi pripravnost »posvećenih« da prihvate unutar mjesne Crkve položaje predstraže u evangelizaciji (EN, 69), u vjernom zajedništvu s Pastirima i sa zajednicom, te u vjernosti vastitoj karizmi Instituta.

(613) 3.14.

Poticati na vjernost karizmi Instituta, poticati da se ona posadašnji i prilagodi potreba Božjega naroda, da bi poduzeta djela dobita više snage za evanđeosko navještanje.

(614) 3.15.

Ponovno oživjeti kod redovnika misijsku vitalnost i pripravnost koja će ih potaknuti da dadnu djelotvoran i konkretan odgovor na problem današnje nejednake raspodjele sna-
ga u navještanju Evanđelja.

KAZALO ZA UZETI PRIJEVOD

1) Allocution aux religieuses de Rome, 10 Novembre 1978	1
2) Allocution aux supérieures générales des instituts de religieuses, Rome, 16. Novembre 1978	4
3) Allocution aux supérieurs généraux des instituts de religieux, Rome, 24 Novembre 1978	6
4) Allocution au clergé, aux religieux et aux séminaristes de Saint Domingue, 26 Janvier 1979	9
5) Allocution aux prêtres et religieux du Mexique, Basilique de Notre-Dame de la Guadeloupe, 27 Janvier 1979	11
6) Allocution aux religieuses mexicaines, Collège »Miguel Angel«, 27 Janvier 1979	13
7) Allocution aux religieuses cloîtrées du Mexique, Cathédrale de Guadalajara, 30 Janvier 1979	15
8) Homélie à la Messe célébrée pour les religieux et religieuses, Basilique Saint Pierre, Rome, 2 Février 1979	17

Références:

- ad 1. Original ital.: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Giornale quotidiano, No 262 — 12. XI. 1979 p. 16
 Trad. française: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Edition hebdomadaire en langue française No 46 — 14. XI. 1978, p. 5, 7
- ad 2. Original franç.: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Giorn. quotid. No 266 — 17. XI. 1978, p. 1
- ad 3. Original italien: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Giorn. quotid. No 273 — 25. XI. 1978, p. 1, 2
 Trad. française: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Edition hebdomadaire en 1. fr. No 49 — 5. XII. 1978, p. 4
- ad 4. Original espagnol: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Giorn. quotid. No 22 — 28. I. 1979, p. 1, 2
 Trad. franç.: L'OSSEVAТОRE ROMANO« Ed. hebd. en 1. fr. No 6 — 6. II. 1979, p. 4
- ad 5. Original espagnol: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Giorn. quotid. No 23 — 29—30. I. 1979, p. 4
 Trad. franç.: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Ed. hebd. en 1. fr. No 6 — 6. II. 1979, p. 4
- ad 6. Original espagnol: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Giorn. quotid. No 23 — 29—30. I. 79, p. 3.
 Trad. fr.: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Ed. hebd. en 1. fr. No 6 — 6. II. 1979, p. 5
- ad 7. Original espagnol: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Giorn. quotid. No 25 — 1. II. 79, p. 3
 Trad. française: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Ed. hebd. en 1. fr. No 8 — 20. II. 1979, p. 4, 10
- ad 8. Original italien: »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Giorn. quotid. No 28. — 4. 1979, p. 1
 Trad. fr. »L'OSSEVAТОRE ROMANO« Ed. hebd. en 1. fr. No 7 — 13. II. 1979, p. 1